

L’ocell Lluc

En un bosc encantat, on les fulles dels arbres jugaven amb els raigs del sol i el cant dels rierols acompanyava l’aire fresc, vivia l’ocell Lluc. L’ocell Lluc era un ocell petit i viu, amb unes plomes de colors brillants que recordaven a les gemmes precioses. Tot i ser alegre i juganer, l’ocell Lluc tenia un gran problema: no sabia com construir el seu niu.

Al bosc, cada ocell era un mestre en l’art de construir nius. Els utilitzaven branques, fulles, palla, i fins i tot fils d’herba, per crear llars acollidores i segures en els arbres alts. No obstant això, l’ocell Lluc, cada vegada que ho intentava, acabava amb un embolic de branques i sense cap forma de niu.

Un matí, mentre l’ocell Lluc lluitava una vegada més per fer el seu niu, va aparèixer l’ocell Marta, una merla amb un cant melodiós i reconfortant. L’ocell Marta, veient l’ocell Lluc en problemes, va decidir ajudar-lo.

Hola, ocell Lluc! Vull ajudar-te a construir el teu niu. Observa com entrellaço les branques amb cura i suavitat – va cantar l’ocell Marta. L’ocell Lluc va mirar atentament l’ocell Marta mentre aquesta teixia el seu niu amb habilitat, però, quan va intentar fer el mateix, les

branques se li van escapar de les potes. La frustració de l'ocell Lluc va créixer, i va començar a sentir-se trist.

Més tard aquell dia, mentre caminava sense rumb pel bosc, l'ocell Lluc es va trobar amb l'ocell Pep, un picot fort i hàbil que feia ressonar el bosc amb el seu picar. L'ocell Pep, notant la tristesa de l'ocell Lluc, li va oferir la seva ajuda.

Vine, ocell Lluc, jo et mostraré com fer servir la teva força per sostenir les branques més gruixudes! – va dir l'ocell Pep amb una veu profunda i tranquil·la.
Tot i els consells de l'ocell Pep, l'ocell Lluc no va poder construir un niu estable. Amb el cor pesat, va volar fins a la part més alta del bosc, on vivia l'òliba Nina, coneguda per la seva saviesa i comprensió.

L'òliba Nina, amb els seus ulls penetrants i la seva veu calmada, va escoltar atentament la història de l'ocell Lluc. Després de reflexionar uns moments, li va donar un consell:

Ocell Lluc, cada ocell té el seu propi estil per construir un niu. No intentis fer-ho exactament com els altres. Utilitza el que has après i combina-ho amb la teva essència única.
Inspirat per les paraules de l'òliba Nina, l'ocell Lluc va decidir donar-li una altra oportunitat. Aquesta vegada, però, va decidir incorporar elements que li agradaven: va afegir pètals de flors per a la decoració, fulles suaus per a la comoditat i fins i tot una de les seves plomes com a signatura personal al niu.

Amb paciència i amor, l'ocell Lluc va anar construint el seu niu. A poc a poc, la forma del niu va començar a agafar consistència, convertint-se en una llar de veritat.

Finalment, després de moltes hores de treball, l'ocell Lluc va acabar el seu niu. Era una obra d'art, ple de colors i amb un estil propi que reflectia la seva personalitat alegre i creativa.

Els altres ocells del bosc, sorpresos i admirats, van volar al voltant del niu de l'ocell Lluc, elogiant-ne la bellesa i originalitat. L'ocell Lluc, ara orgullós del seu treball, va entendre que la clau era ser fidel a si mateix i utilitzar les seves habilitats úniques.

Des d'aquell dia, l'ocell Lluc es va convertir en un exemple per a tots els ocells del bosc. Va ser un mestre per als ocells joves, ensenyant-los a incorporar la seva pròpia essència en la construcció dels seus nius.

I així, l'ocell Lluc va viure feliç i content a la seva llar acolorida, envoltat d'amics i admiradors. Va aprendre que, tot i les dificultats, ser autèntic i treballar amb determinació sempre porta a resultats meravellosos.

Aquesta és la història de l'ocell Lluc, un recordatori que tots som únics i que, amb esforç i ajuda dels altres, podem aconseguir grans coses. L'ocell Lluc va ensenyar a tot el bosc que, a vegades, la manera de fer les coses a la nostra manera és la més bella de totes.